

τες εἰς τὸ κενὸν ἀόρατόν τινα πρὸς πάντα ἕτερον ἀόριστον μορφήν.

— Ἀλλ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐκράχυσεν, ἀπεκρίθη ἡ βασίλισσα . . . λοιπόν, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης πάσχει ;

Ὁ τρόμος ἦτο τόσοσιν προφανῶς ἐξωραφισμένος ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἑρρίκου, ὥστε κατελάμβανεν ἐπίσης πάντας τοὺς παρεστῶτας, οὕτινες ὠπισθοδρόμουν, προῦχῶρον, κατέτρωγον διὰ τῶν βλεμμάτων τὸν βασιλέα, ἵνα βεβαιωθῶσιν, ὅτι δὲν ἦτο τετραυματισμένος, ὅτι δὲν εἶχε πληγῇ ὑπὸ κεραυνοῦ ἢ ὅτι δὲν εἶχε δῆξει αὐτὸν ἔρπετόν τι.

— ὦ ! Μεγαλειότατε, ἀνεφώνησεν ἡ βασίλισσα, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, μὴ μας ἀφίνετε ἐν τοιαύτῃ ἀδημονίᾳ ! Θέλετε ἓνα ἱατρόν ;

— ἱατρόν ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπαισίας φωνῆς· ὄχι, δὲν νοσεῖ τὸ σῶμα, ἀλλ' ἡ ψυχὴ, τὸ πνεῦμα· ὄχι, ὄχι ἱατρόν . . . ἀλλὰ πνευματικόν.

Πάντες παρετήρησαν ἀλλήλους, τὰς θύρας, τὰ παραπετάσματα, τὸ πάτωμα, τὸν ὄροφον.

Οὐδαμοῦ εἶχε μείνει ἵχνος τοῦ ἀοράτου ἀντικειμένου, τὸ ὅποιον εἶχε καταφοβίσει τὸ βασιλέα.

Ἡ ἔρευνα αὕτη ἐγένετο μετ' αὐξούσης περιεργίας· τὸ μυστήριον περιεπλέκετο, ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς ἐζήτησε πνευματικόν !

Ἀμα τῇ αἰτήσῃ ταύτῃ, ἀγγελιαφόρος ἀνεπήδησεν ἐφ' ἵππου, μετὰ δὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Ἰωσήφ Φουλέν, ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῆς Ἀγίας Γενοβέρκας, ἀφυπνισθείς καὶ ἀπαχθείς, οὕτως εἰπεῖν, τῆς κλίνης του, ἔφθασε παρὰ τῷ βασιλεῖ.

Μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ πνευματικοῦ, ὁ θόρυβος ἐπκυσεν, ἡ σιγὴ ἀπεκατέστη, πάντες δ' ἐρωτῶσι, διασκέπτονται, πιστεύουσιν ὅτι μαντεύουσιν, ἀλλὰ, πρὸ παντός, φοβούνται . . . Ὁ βασιλεὺς ἐξομολογεῖται !

Τὴν ἐπιούσαν περὶ τὸ λυκαυγές, ὁ βασιλεὺς, ἐγερθεὶς ἐνωρίτερον πάντων, διατάσσει νὰ κλείσωσιν ἐκ νέου τὴν πύλην τοῦ Λούθρου, ἥτις ἠνεώχθη, ἵνα διέλθῃ μόνος ὁ πνευματικὸς.

Μετὰ δὲ τοῦτο, μετακαλεῖ παρ' ἐκυτῷ τὸν θησαυροφύλακα, τὸν κηροποιὸν καὶ τὸν τελετάρχην· λαμβάνει τὸ προσευχητάριόν του καὶ ἀναγινώσκει προσευχάς, διακόπτων τὴν ἀνάγνωσιν, ἵνα κόπῃ, διὰ ψαλίδος, εἰκόνας ἀγίων, αἰφνης δὲ διατάσσει νὰ καλέσωσι πάντας τοὺς φίλους του.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς ταύτης, μετέβησαν πρῶτον παρὰ τῷ Σαὶν - Λύκ, ἀλλ' αὐτός ἦτο εἰπὲρ ποτε ἀσθενής. Ἡ ἀσθένειά του εἶχε μεταβληθῇ εἰς νάρκωσιν, ὁ δ' ὕπνος του ἦ μάλλον ὁ λήθηργός του ἦτο τόσοσιν βαθύς, ὥστε μόνος ἐκ τῶν κατοίκων τῶν ἀνακτόρων, εἰ καὶ λεπτός τοῖχος ἐχώριζε τὸν θάλακμόν του ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος, οὐδὲν ἤκουσεν ἐκ τῆς νυκτερινῆς σκηνῆς, ἐπομένως παρεκάλεσε νὰ τῇ ἐπιτραπῇ νὰ μείνῃ εἰς τὴν κλίνην καὶ ν' ἀπειθύνῃ ὅσας προσευχὰς ᾔθελε διατάξει αὐτὸν ὁ βασιλεὺς.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς ἀφηγήσεως ταύτης, ὁ βασιλεὺς σκαυροκοπεῖται καὶ δια-

τάσσει νὰ τῷ ἀποστείλῃσι τὸν φαρμακοποιόν του.

[Ἐπειτα συνέχισα].

Δμλ.

ΜΕΘΥΣΟΥ ΤΕΛΟΣ

[Διήγημα].

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ Δεκεμβρίου πέντε ἄνδρες καὶ δύο γυναῖκες ἐκάθητο ἐντὸς μικρᾶς αἰθούσης, οἱ μὲν παρὰ τὴν τράπεζαν, αἱ δὲ πλησίον τῆς ἐστίας, ἐνθα ζωηρὸν πῦρ ἔκαε.

Τὰ θέματα πρὸς ὀμιλίαν εἶχον ἐξαντληθῇ καὶ ἅπαντες ἐσιώπων, παραδοθέντες εἰς ῥέμβην. Αἱ δύο γυναῖκες, μόνον δὲν ἐρρέμβανον, ἀλλ' ἡ μὲν ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα, ἡ δὲ ὑπεδαύλιζε τὴν πυρὰν.

— Παράδοξον πρᾶγμα ! ἀνεφώνησε μετ' ὀλίγον ἡ ἀναγινώσκουσα τὴν ἐφημερίδα. Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἀναγράφει συμβάν, τὸ ὅποιον πολὺ δυσκόλως δύναμαι νὰ πιστεύσω, ἢ μάλλον μοὶ φαίνεται ἐντελῶς ἀδύνατον.

— Ἀς ἴδωμεν, τί συμβάν εἶν' αὐτό ; ἠρώτησεν ἐκ τῶν ἀνδρῶν τίς, ἱατρός ὢν.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ἡ κυρία Κ **, τί λέγει. Καὶ ἀνέγνω τὰ ἐξῆς :

« Ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ Γουβερνέτου, ἐν Κρήτῃ, ἔζη οὐχὶ ἐν προσευχαῖς καὶ μετανοίᾳ, ἀλλ' ἐν μέθῃ καὶ κρασοκατανύξει ὁ πᾶτερ Νικόδημος Μιλακῶνης. Πρὸ τινων ἡμερῶν οἱ λοιποὶ πατέρες ζητοῦντες αὐτὸν ἔκρουσαν τὴν θύραν τοῦ κελλίου του, ἀλλὰ μὴ λαμβάνοντες ἀπάντησιν καὶ ὑποπτευθέντες ὡς ἐκ τῆς βαρείας ὁσμῆς τῆς ἐξερχομένης τοῦ κελλίου του, μὴ τι δυστύχημα τῷ συνέβη, διέρρηξαν τὴν θύραν, ἀλλ' εἰσελθόντες εὗρον τὸ πῶμα τοῦ πᾶτερ Νικοδήμου, θανόντος ἐξ αὐτομάτου ἀνθρωπίνης πυρκαϊᾶς. »

— Καὶ αὐτὸ σὰς φαίνεται ἀδύνατον πρᾶγμα ; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός μειδιῶν τὴν κυρίαν Κ **.

— Σὰς βεβαιῶ, ὅτι πολὺ δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστεύσω, ἱατρέ.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶναι δυνατώτατον πρᾶγμα. Ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη παραδέχεται τὴν αὐτόματον ταύτην ἀνθρωπίνην πυρκαϊάν.

— Δύνασθε, ἱατρέ, εἶπεν ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Κ **, νὰ μὰς ἐξηγήσητε πῶς συμβαίνει αὐτό ;

— Εὐχαρίστως. Αὐτόματος καὶ οὖσι παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ καλεῖται ἡ ταχέως καταστροφὴ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος διὰ τῆς ἐπιδράσεως πυρός, οὕτινος ἡ φύσις καὶ ἡ παραγωγικὴ αἰτία εἰσὶν ἀγνώστοι ἀκόμη, ὅπερ ὅμως εἶναι πιθανόν ὅτι ἐξαρτᾶται ἐξ ἰδιαιτέρως τινὸς προδικάσεως τοῦ ὁργανισμοῦ. Τὸ σπανιώτατον, ἄλλως, φαινόμενον τοῦτο παρετηρήθη σχεδὸν μόνον ἐπὶ προβεβηκότων τὴν ἡλικίαν προσώπων, εὐσάρκων καὶ τῶν ὁποίων οἱ ἱστοὶ ἦσαν ἐμπεποτισμένοι, οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν ἐκ μακρᾶς τούτων καταχρήσεως. Τὸ σῶμα τότε ἀνάπτει εἴτε ἐξ ἐξωτερικῆς αἰτίας, εἴτε, ὅπερ πιθανώτερον, ἐξ ἐσωτερικῶν αἰτιῶν τοῦ ὁργανισμοῦ καὶ ἀποτεφροῦται, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ οὐδεμία ἐλπίς σωτηρίας παρὰ τῶν ἱατρῶν.

— Ἀλλὰ, ἱατρέ, ἠρώτησεν ἡ ἐτέρη

τῶν γυναικῶν, δὲν δύναται διὰ τοῦ ὕδατος νὰ σβέσωσι τὴν καυσὶν ταύτην ;

— Τὸν ἀντίον, δεσποινίς, τὸ ὕδωρ ὑποθαλπεῖ μάλλον ἢ σβενύσει τὴν πυρκαϊάν ταύτην.

— ὦ ! τί φρικώδης θάνατος ! εἶπεν ἡ κυρία Κ **.

— Φρικώδης πράγματι θάνατος, κυρία, εἶπεν ὁ ἱατρός. Δύναμαι μάλιστα νὰ σὰς διηγηθῶ τοιοῦτον θάνατον συμβάντα πρὸ τινων ἐτῶν καὶ κατὰ τὸν ὅποιον ἐγενόμην μάρτυς.

— Διηγηθῇτέ μας, ἱατρέ, εἶπεν ἡ νεανίς. Εἰμὲθα ὅλοι ἔτοιμοι νὰ σὰς ἀκούσωμεν.

Καὶ λαβόντες ἕκαστος ἀναπτυκτικώτερον στάσιν ἡτοιμάσθησαν ν' ἀκούσωσι τῆς διηγήσεως τοῦ ἱατροῦ.

Ἰδοῦ δὲ τί διηγήσατο αὐτός, ἀφ' οὗ ἀνῆψε τὸ σιγάρων αὐτοῦ.

*

« Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔζη ἐν Ἀθήναις πτωχὴ τις οἰκογένεια, συγκεκριμένη ἐκ τῶν συζύγων καὶ τριῶν τέκνων, ὧν τὸ μεγαλιότερον ἦτο ὀκταετὲς ἄρρεν, τὸ δὲ μικρότερον βρέφος. Ὁ πατήρ, τὸ ἔργον τοῦ πλαυοδίου ἐμπόρου μστερχόμενος, εἶχε κυριευθῇ ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς οἰνοποσίας, ὅπερ κατέστησεν αὐτὸν ὀκνηρὸν καὶ μετ' ὀλίγων ἀεργόν. Βαρεῖα τιμωρία τῆς γυναικὸς του, ἥτις παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γυνέων τῆς συνεζύχθη τοῦτον. Ἐκ πτωχῆς ἀλλὰ καὶ μὴ στερουμένης τῶν ἀναγκαίων οἰκογενείας, δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὸν σύζυγον, τὸν ὅποιον οἱ γονεῖς αὐτῆς ἐξέλεξαν, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἦτο ἡλικιωμένος, ἀλλὰ προὔτιμησε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ ὁ νῦν σύζυγός της, ὅστις μετ' ὀλίγων ἐτῶν βίον παρεδόθη ὅλος εἰς τὸ πάθος του, καὶ ὅ,τι ἐκέρδαιεν ἐκ τῆς ἐργασίας του τὸ ἐξωδίαζεν εἰς τὰ οἰνοπωλεῖα. Εὐρεθεῖσα εἰς τοιαύτην δυστυχὴ θέσιν, ἡ ταλαίπωρος Θεώνη, ἠναγκάσθη νὰ ἐργάζεται ἐν τινὶ υποδηματοποιῷ, ῥάπτουσα ὑποδήματα, ἵνα μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης αὐτῇ καὶ τὰ τέκνα της. Μετενόει φρικτὰ διὰ τὸ παράπτωμά της, τῶρα ὅτε ὁ σύζυγός της ἐν τῇ καταστάσει τῆς μέθης του ἐν τῇ εὐρίσκειτο τὴν ἑδερν. Ἀλλ' ἦτο ἀργὰ πλέεν.

Οὕτε τὰ δάκρυα τῆς γυναικὸς του, οὔτε τὰ ταλαίπωρα τέκνα του ἠδυνήθησαν νὰ διορθώσωσι τὸν ἀθλιὸν Δῆμον. Τὸ πάθος τῆς οἰνοποσίας τὸν εἶχεν ἐπὶ τοσοῦτον κυριεύσῃ, ὥστε ἐπνίξεν ἐντὸς αὐτοῦ πᾶν ἄλλο αἶσθημα, καὶ μόνος του πόθος ἦτο νὰ ἔχῃ χρήματα ἵνα πίνη, καὶ μόνον πίνη ! . . .

Ἡ παῦσις τῆς ἐργασίας του κατ' ἀκολουθίαν ἐπέφερε καὶ τὴν κένωσιν τοῦ βελαντίου του, πρὸς μεγίστην θλίψιν τῆς Θεώνης, ἣν ἠναγκαζέ νὰ τῷ δίδῃ χρήματα, ἐν ᾧ ἡ δυστυχὴς ἐρονεύετο ἐκ τῆς ἐργασίας, ἵνα δυνηθῇ νὰ θρέψῃ τὰ τέκνα της.

Ἐσπέραν τινὰ σκοτεινὴν καὶ ψυχροτάτην ὁ βορρᾶς ἐφύσκα λυσσῶδως, μετ' ἀπαισίῃ συριγμοῦ παρερχόμενος τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Ἡ γλῶσσά ἐπιπτε πυκνὴ κατὰ στρουβίλους κελύπτουσα τὰ πάντα, οἱ δὲ

φρανοὶ τοῦ ἀεριόφωτος ἔρριπτον ἀμυδρὸν φῶς ἐπὶ τῶν ὁδῶν, καὶ τοῦτο τρέμοσθονον, ἕνεκα τοῦ σφιδρῶς πνέοντος βορρᾶ. Οὐδεὶς ἐφαίνετο εἰς τὰς ὁδοὺς, διότι πρὸ τοῦ χειμῶνος τούτου εἶχον καταφύγη ἄπαντες ἐντὸς τῶν οἰκῶν των, μακρόθεν μόνον ἤκουετο ὁ κρότος ἀμάξης τρεχούσης, ἢ ὑλακὴ κυνὸς ἀπὸ αὐλῆς οἰκίας.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ οἰκογένεια τοῦ Δήμου εὗρίσκετο ἐντὸς τοῦ δωματίου της· ὁ παῖς ἐμελέετα πλησίον τῆς τραπέζης, ἐν ᾧ ἡ Θεὼν ἑθίλαζε τὸ βρέφος της, προσπαθοῦσα νὰ τὸ θερμάνῃ ἐντὸς τῶν κόλπων της, καὶ ἡ παιδίσκη ἐκοιμάτο. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ κοράσιον ἐξυπνήσκει ἐξήτησεν ὕδωρ καὶ ἐπειδὴ ἡ φιάλη δὲν εἶχεν, ὁ παῖς μετέβη νὰ κομίσῃ ἡ κρήνη εὗρίσκετο ἔξω τῆς οἰκίας, ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Ἀλλ' ἀνοίξας τὴν ἐξώθυραν ἡ σθάνη σῶμά τι ἐπιπροσθύν, κύψας δὲ εἶδεν ὅτι τοῦτο ἦτο ἄνθρωπος κοιμώμενος ἢ ἀναίσθητος, ἐξ ἡμισείας δὲ κεκλυμένος ὑπὸ τῆς χιόνης. Ἐκάλεσε τὴν μητέρα του, ἥτις μετ' ἀπελπισμοῦ ἀνεγνώρισε τὸν Δήμον, ἀναίσθητον ἐκ τῆς πολυποσίας. Μὴ δυνηθεὶς νὰ προχωρήσῃ πλέον, ἔπεσε πρὸ τῆς θύρας τῆς κατοικίας του παραδοθεὶς εἰς ὕπνον.

*

Βαρεῖα ἀσθένεια ἐκ περιπνευμονίας ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον εἰς τὸ ψῦχος διαμονῆς του, δὲν ὑπάρχει δὲ χειρότερον πρᾶγμα εἰς τὴν ἐνδειαν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας. Καὶ ναὶ μὲν καταφύγιον τῶν ἀπόρων ἀσθενῶν εἶναι τὸ Νοσοκομεῖον, ἀλλὰ τοσαύτην φρίκην ἐνεποιεῖ τοῦτο εἰς τὸν Δήμον, ὥστε οὐδὲ νὰ τὸ ὀνομάσῃ ἤθελεν ἔμπροσθέν του, πιστεύων ὅτι ἐὰν μετέβαινεν ἐκεῖ, μόνον νεκρὸς θὰ ἐξήρχετο. Ἡ θέσις τῆς Θεωνῆς ἦτο εἴπερ ποτὲ οἰκτρά, διότι οὐχὶ μόνον φάρμακα ἠδύνετο ν' ἀγοράσῃ, ἀλλ' οὔτε ἄρτον, ἕνεκα τῶν φροντίδων, τὰς ὁποίας ἡ ἀσθένεια τοῦ Δήμου ἀπήτηι καὶ αἰτινὲς πολὺ ὀλίγον καιρὸν τῇ ἄφρονι νὰ ἐργασθῇ. Καὶ ναὶ μὲν ἐγὼ, ὅστις ἤμην ὁ ἰατρὸς ὃν προσεκάλεσαν, εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτοὺς παρεῖχον δωρεὰν τὰ φάρμακα καὶ τὴν συνδρομήν μου, ἀλλὰ τὸν ἄρτον τίς θὰ τοῖς τὸν παρεῖχε;

Ἐν τούτοις φιλόπτωχος οἰκογένεια, ἐκεῖ πλησίον τῆς οἰκίας των κατοικοῦσα, τοῖς ἔστελλε καθημερινῶς μερίδα φαγητοῦ καὶ ζωμὸν χάριν τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ βοήθεια αὕτη ἤρκεσεν ἵνα μὴ ἡ ἀτυχὴς αὕτη οἰκογένεια ἀποθάνῃ τῆς πείνης.

Τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου διέφυγεν ὁ Δήμος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως. Ἡ ἀπελπιστικὴ τῆς οἰκογενείας του κατάστασις, ἣν πρώτην φορὰν καθαρῶς διέγνω, προὔξεν ἡσυχίαν εἰς αὐτὸν μεγίστην ἐντύπωσιν καὶ δακρύων ὠρκίσθη νὰ μὴ πατήσῃ πλέον τὸν ὑδρὸν οἰνοπωλείου.

Πόσον εὐκολοὶ εἰσὶν αἱ ὑποσχέσεις ἀλλὰ καὶ πόσον δυσκόλως τηροῦνται! Ὁ Δήμος ἦτο ἐκ τῶν φύσεων ἐκείνων, τὰς ὁποίας ὅταν πάθος τι κυριεύσῃ, ῥιζοῦται καὶ ἀδύνατος καθίσταται ἢ ἐκρίζωσις του.

Ἐπὶ τινὰ καιρὸν, μετὰ τὴν ἀναρρώσιν του, ἤρξατο μετὰ πλειοτέρας ζέσεως τὸ ἔργον του, πρὸς μεγίστην χαρὰν τῆς συζύγου του. Ἐξουσίας τὴν εὐημερίαν τέλος ἐπαυλοῦσαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφ' ἧς ἐπίστευεν ὅτι διὰ πικνὸς ἔφυγεν. Ἐπὶ πολὺ ὁ Δήμος ἀντέστη ἐρρωμένως ἐναντίον τῶν προκλήσεων καὶ τῶν εἰρωνειῶν τῶν πρῶν συντρόφων τοῦ τοῦ οἰνοπωλείου. Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ὅτε μετὰ πολλῆς ἐπιτηδεύσεως τινὲς φίλοι του κατῴρωσαν νὰ τὸν πείσωσιν ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, οὗτος ὠρκίσθη ὅτι ἐν μόνον ποτήριον θὰ ἔπινεν· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ποτήριον παρέσυρε δεύτερον, καὶ τοῦτο τρίτον καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, πρὸς μέγιστον τῆς Θεωνῆς ἀπελπισμὸν ἰδούσης τὸ ἐσπέρας ἐπιστρέφοντα μέθυσον αὐτὴς τὸν σύζυγόν της.

Τὸ πάθος του, ὅπερ ἐπίστευεν ἐκρίζωθαι, ἦτο νεκρωμένον μόνον καὶ ἐξηγέρθη μετὰ περισσοτέρας ἐντάσεως.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον καὶ ὁ αὐτὸς βίος οἶος καὶ πρότερον ἤρξατο διὰ τὴν Θεωνήν.

*

Τὸ χρῆμα ἔλειπεν αὐτὴς ἀπὸ τοῦ Δήμου καὶ ἐδυσχάνιζε τὴν Θεωνήν ἵνα τῇ δίδῃ. Ἐκείνη ἐν τούτοις ἤρνετο συχνάκις, καθὼς συχνάκις οἱ ῥαβδισμοὶ ἐπιπτον ἐπὶ τῆς ῥάχews της εἰς ἐκάστην ἄρνησιν. Ὁ βίος της κατέστη ἀνυπόφορος καὶ πολλὰκις ἐπίστευεν ὅτι θ' ἀποθάνῃ, ἀλλ' ἀναλογιζομένη τὰ τέκνα της ἐλάμβανε θάρρος.

Μίαν ἐσπέραν τὸ ψῦχος ἦτο δορυμὸν, τὸ ἰδιαιτέρον ἐκεῖνο τῶν Ἀθηναίων ψυχῶν, ὅπερ διαπερῶν τὸ σῶμα φθάνει μέχρι τῶν ὀστέων, καὶ ἡ οἰκογένεια ἦτο συνηγμένη αὐτὴς εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐν ᾧ ὁ Δήμος ἔλιπεν εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ὁ Δήμος εἰς τὸ δωμάτιον πορφυροῦς ἐκ τοῦ οἴνου, κρατῶν δὲ εἰς τὴν χεῖρά του φιάλην πλήρη οἴνου.

Ὡς συνήθως, δι' ἄρων καὶ ὕβρεων ἤρξατο νὰ ὀμιλῇ, εἰς τὴν ἡσυχον δὲ ἀπάντησιν τῆς Θεωνῆς ἐξηγριώθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὴν διέταξε ν' ἀναχωρήσῃ τῆς οἰκίας του!

— Δήμο! ἀνέκραξεν ἐκείνη, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί λές;

— Ἐξώ! ἔξω ἀπὸ τοῦ σπιτί μου! ὠρύετο σχεδὸν ἐκεῖνος. Ἐξώ μαζί με τὰ παιδιὰ σου!

Καὶ ἐξεστόμισε βρωμερὰν ὕβριν.

— Δὲν τὰ λυπεῖσαι τὰ κακόμοιρα, μετέτοιον κρῦο ἔξω; τῇ εἶπε κλαίουσα ἡ δυστυχὴς Θεωνή.

— Ἀ! ᾧ! ἐβρυχήθη ἐκεῖνος, μετὰ τὸ καλὸ σοῦ λέω, δὲ βγαίνεις! Τώρα νὰ φῆς μερικαὶς νὰ ἰδῇς πῶς θὰ εὕγῃς! Νὰ ἰδῇς καὶ τὰ παιδιὰ σου τί θὰ πάθουν!

Καὶ ἀρπάσας ῥαβδὸν ἔδειρε τὸν παῖδα, ἐλάττισε τὸ κοράσιον, ἔμελε δὲ νὰ κτυπήσῃ καὶ τὸ μικρότερον τέκνον του, ὅτε ἡ Θεωνή, ἐξάλλος, ἔσυρε τὰ τέκνα της καὶ ἐξῆλθε μετ' αὐτῶν ὀδυρομένων.

Ἐξώ ἦτο νῦν φρικώδης καὶ ἡ βροχὴ ἐπιπτεν, ὁ δὲ βορρᾶς ἔπνεε. Τὸ ψῦχος διέπερα τὰ ἐλαφρὰ ἐνδύματα τῆς ἐκδιω-

χθείσης ταύτης οἰκογενείας, οἱ δὲ ὀδόντες αὐτῶν συνεκρούοντο ἐκ τοῦ ρίγους. Ἐν τῇ ἐσχάτῃ τούτῳ ἀπελπισμῷ ἡ Θεωνή ἐσυλλογίσθη τὴν πλησίον αὐτῆς φιλελήμονα οἰκογένειαν, ἥτις συνέδραμεν αὐτὴν ἄλλοτε, καὶ ἐσκέφατο ὅτι δὲν θὰ τῇ ἠρνοῦντο ἄσυλον διὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, ἐλπίζουσα ὅτι ὅτε τὴν ἐπαύριον ἡ μέθη τοῦ συζύγου της ἤθελε παρέλθῃ δὲν θὰ ἐπέμενεν εἰς τὴν ιδέαν του.

Ὁ Δήμος γελῶν διὰ σαρκαστικῷ γέλωτος ἔκλεισεν ἐσωτερικῶς τὴν θύραν διὰ τοῦ μοχλοῦ καὶ ἐκπωματίσας τὴν φιάλην ἤρξατο νὰ πίνῃ, διότι ἠσθάνετο τὸ στήθος του φλεγόμενον. Ἀλλ' ὅσον ἔπινεν ἐπὶ τοσοῦτον ἠῦξανε καὶ ἡ πυρὰ τοῦ στήθους του· οἱ βεβαρημένοι ὀφθαλμοὶ του δὲ ἐδύναντο νὰ μένωσιν ἀνοικτοὶ καὶ τὸ σῶμά του βαρὺ κατέπεσε χαμαί. Ὅταν ὅμως ὁ ὕπνος ἤρχιζε σχεδὸν νὰ τὸν καταλαμβάνῃ, φρικῶδες! τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ ἀνῆψαν καὶ φλόγες κυανίζουσιν ἐξῆλθον ἐκ τοῦ στόματός του. Ἐντρομος ἀνεπήδησεν, ἐκβάλλων κρυγὰς ἀγρίας τρόμου καὶ ἀπογνώσεως. Ἐπευσε νὰ πῇ ὕδωρ, ἀλλ' ἀντὶ νὰ κατασβέσῃ τὴν πυρκαϊάν, τοῦναντίον ὑπεβόηθησεν αὐτήν. Μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κρυγᾷ, ἔδραμε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ ἐκεῖ κατέπεσε καὶ μετ' ὀλίγον ἐξέψυξεν.

Ἡ πυρκαϊὰ ἐξηκολούθει, μεταδοθεῖσα εἰς τὰ ἐξωτερικὰ μέλη τοῦ σώματός του.

*

Τὴν ἐπιούσαν — ἐπέρανεν ὁ ἰατρὸς — ὅταν ἡ Θεωνή μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν της, εὗρε τὴν θύραν κεκλεισμένην, βρεῖα δὲ ὀσμὴ ἐξήρχετο. Φοβηθεῖσα ἐκάλεσεν, οἱ δὲ γείτονες δραμόντες διέερρηξαν τὴν θύραν, ἀλλ' εὐθὺς ὑπεχώρησαν περιδεεῖς, ἀποστρέφοντες τὴν κεφαλὴν.

Τὸ πτώμα τοῦ Δήμου ἦτο ἀπηνθηρωμένον καὶ ἀμορφον, ἀπ' αὐτοῦ δὲ ἀνεδίδετο δυσώδης καὶ ἐρεθιστικὴ ὀσμὴ.

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίαν Πολυῆ. Ν. Γ. Λαμίαν καὶ Ἀμαλ. Α. Κριεκούκιον, Δ. Δ. Πάτρας, κυρίαν Ἀναστ. Σ. Νυόπατον, Γιού; Χ. Ν. καὶ Ι. Γ. Π. Σύρον, Μιχ. Κ. Χ. Μασσαλίαν, Α. Α. Β. Θέβαν. Ἐλήφθησαν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Δ. Π. Κύπρον, ἐστάλησαν τὰ φύλλα καὶ αἱ ἀποδείξεις τῶν τεσσάρων συνδρομητῶν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Σ. Ι. Α., ῥαβδίου Ζήνωνος. Φύλλα νέου συνδρομητοῦ καὶ βιβλίου ἀπεστάλησαν. — κ. Δ. Σ. Πάτρας. Ἀποδείξεις σὰς ἐπέμψαμεν ταχυδρομικῶς. Φροντίσατε, παρακαλοῦμεν. — κ. Θ. Κ. Σύρον — Ἀπεστάλησαν φύλλα καὶ οἱ 3 τόμοι τῶν "Ἐκλ. Μυθ." Διὰ τὴν παραπονεθεῖσα, ἀφοῦ, προληρόντες, αἱ παραγγέλαι σὰς ἐκτελοῦνται ἁμέσως; — κ. Γ. Α. Τούλτσαν. 53 φύλλον καὶ 3 καὶ 4 τόμος "Β." ἀπεστάλησαν. Ἀντίτιμον δώσατε τῷ κ. Ν. Σ. Βαρβέρη. — κ. Δ. Μ. Γ. Λαρίσαν. Βιβλίου; θὰ τὰ ἐλάβετε. — κ. Ι. Γ. Ι. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ὅτι τὸ λάβωμεν. — κ. Π. Ν. Σύρον. Σὲς συνιστοῦμεν τοῦς ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθῆναις βιβλιοπώλου κ. Ν. Μιχαλοπούλου ἄρτι ἐκδοθέντας Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ Ἱστορικῶν Ἡμεροδείκτας, τιμωμένους λεπτῶν 50 μέχρι ὁρ. 1.20, διότι, ἐκτὸς τῶν συνήθων περιεχομένων τῶν ἄλλων Ἡμεροδείκτων, περιέχουσιν οἰκισθὲν ἐκείνης ἡμέρας Ἱστορικὰ Γεγονότα, ἀφορῶντα τὴν παλαιὰν καὶ ἰδίαν τὴν νῦν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, τὸ δὲ Λατινικὸν Ἡμερολόγιον ἐγράφη μετ' ἀκριβείας ὑπὸ Λατίνου ἱερέως. Εὐχαριστοῦ; σὰς ἐπέμψαμεν, ἅμα τῇ ἰδίᾳ τοῦ ἀντίτιμου καὶ τῷ ταχυδρομικῶν.

ΑΘΗΝΑΙΣ—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3